

SHALINI
BOLAND

Perepuhkus

TÄIUSLIK PEREKOND. TÄIUSLIK PUHKUS.
TÄIUSLIK MÕRV.

Originaali tiitel:
Shalini Boland
The Family Holiday
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, äriettevõtted, asutused, kohad ja sündmused – välja arvatud need, mis on läbini üldtuntud – on kas autori kujutluse viljad või väljamõeldised. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülla Veerg
Toimetanud Liina Biene
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Shalini Boland, 2022. All rights reserved.
First published in Great Britain in 2022 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

D02423723
ISBN 978-9949-87-045-5

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Mu ilusale perele

PROLOOG

Jõllitan üle rõduääre ähmast liikumist allpool. See on kiire ja aeglane ühekorraga. Pole hetkegi mõtlemiseks, mis toimub, samas on piisavalt aega tunda nabal jahedat õist tuuleõhku. Küllalt aega, et tajuda neis paisuvat šokei, siis hirmu, siis õudu, siis tühjust.

Keba seal all on lõpuks liikumatu. Lõplikult vaikne. Punane laik laieneb.

Mu kõrvus kisendab vaikus.

Kas ma tõesti tegin seda?

Oli mul valikut?

ÜKS

BETH

„Beth! Kas sina tulid?“ Mu abikaasa Niall hüüab mind ülevalt kabinetist. „Tule vaata seda!“

„Ma panen asjad ära!“ Heidan poekotid köögilauale ja puhun kätele hingeõhku, et neid soojendada. Jumal tänatud, et küte on maksimumi peal. Meie kaheksateistkümnendast sajandist pärit maamaja on alati jahedavõitu, mis on suvel tore, kuid jäises veebruarikuus mitte eriti.

Suundun mööda kriuksuvaid trepiastmeid Nialli kabineti poole. Tavaliselt on ta uks kindlalt suletud, kuid nüüd on see laialt lahti ja mulle avaneb vaade ta kuklale. Ta istub kirjutuslaua taga ja uurib sülearvutis mingit veebilehte. Eemalt aknast paistev talvine hallus ei suuda tuba valgustada, niisiis panen laetule põlema.

Astun tупpa ja seisatan Nialli kõrval. Tuba on asju täis kuhjatud, kuid õdus, nagu ka ülejäänud maja. Kahes seinas on maast laeni tammised raamaturiilid. Üht seinu ehivad tema raamatute esikaante raamitud väljatrükid. Mu abikaasa on aastaid ilmunud populaarse ajaloolise raamatusarja „Nõiakroonikad“ autor.

„Vaata seda.“

Niall osutab ekraanile ja ma leian end vahtimas oivalise asukohaga suurejooneliste majade pilte.

Loen valjult lehekülje ülaosast: „Puhake kodust kaugel oma-
enda kaunis kodus.“

„Mis sa arvad?“ küsib Niall oma tooliga ringiratast pöörel-
des ja mind elevil naeratusena sihtides. Ta pruunid silmad on täis
ootusärevust.

„Puhkus?“ küsin ma, julgedes vaevu loota.

„Mhmm.“ Ta keerab end tagasi arvuti poole.

Olen aastaid puhkust igatsenud, kuid Niall eelistab alati oma
vähest vaba aega kodus veeta. Me elame Sherborne'i äärelinnas
Dorseti loodeosas. See on kaunis piirkond – ja ühtlasi Nialli raa-
matute tegevuspaik –, kuid ma kibelen midagi muud näha. Kir-
janikuna reisib Niall sageli töö asjus nii kodu- kui ka välismaal –
autogrammitunnid, konverentsid, arutelud ja muud sündmused –,
niisiis ei ole reisimine tema jaoks puhkus. Asi on selles, et mina olen
koduemme ega pääse kunagi kuskile.

„Mis lehekülj see on?“ küsin. „Puhkemajad?“

„Veel parem,“ teatab Niall. „Koduvahetuste leht.“

„*Kodu vahetus?*“ See kõlab küll lihtsalt, aga ma ei saa aru, mida ta
täpselt silmas peab.

„Jah, just nimelt. Meie peatume kellegi teise majas, samal ajal
kui nemad on meie omas.“

Isegi hullult puhkuse järele igatsedes pole ma kindel, et kuuldu
mulle meeldib. Äkki ta teeb nalja. „Sa mõtled siis, et võõrad tulevad
siia elama? Meie koju?“

Niall häälitseb kärsitult ja pöördub kulmu kortsutades minu
poole. „Ma arvasin, et sulle meeldiks. Sa muudkui jaurad puhkusele
minekust. Sellised koduvahetused peaksid suurepäraselt olema. Mu
meelest oli see Paul, kes seda lehekülge mainis. Aga ma olen selle
kohta ka ajakirjandusest lugenud.“ Paul on Nialli raamatute toi-
metaja ja ta viib mehe alati uute trendidega kurssi. Mu abikaasale
meeldib ajaga kaasas käia.

Pilgutan silmi ja püüan oma mõtteid korrastada. „Muidugi mulle meeldib. Loomulikult.“ Emban oma abikaasat õlgadest. „Ma lihtsalt püüan selle mõttega harjuda. See tuli nii äkki ja ootamatult.“

„Vaata...“ Niall klikib mõned korrad ja avab tagasiside lehekülje. Ta näitab ekraanile ja loeb mõned katkendid ette: „*Meie elu parim kogemus... ei tahtnud enam tagasi vabetada... Siin on veel üks: Kobe kui saabusime, tundsime end nii vabalt. Täpselt nagu elaks oma kodus, aga teisel maal ja veel mere ääres. Kindlasti kordame seda.*“ Niall vaatab mulle otsa. „Näed?“

„Kõlab tõesti hästi,“ vastan. Selle, et nad tõenäoliselt halbu arvustusi kodulehele ei pane, jätan välja ütleмата.

„Sa ei paista just eriti innukas,“ mühatab Niall.

„Anna andeks.“ Naeran vabandavalt. „Lihtsalt... noh, minu ettekujutus täiuslikust puhkusest on luksushotellis lõõgastumine, mitte kellegi kodus elamine.“

Niall raputab pead. „Ma ööbin töö tõttu pidevalt uhketes hotellides ja usu mind – mõne aja pärast tunduvad need kõik ühesugused. Nagu büroohood. Koduvahetus oleks ehedam. Me saaksime võimaluse kogeda teatud linnas elamist, selle asemel et ilmetus hotellis istuda.“

Noogutan ilma erilise veendumuseta. Mõte võõrastest, kes tulevad meie koju ja kasutavad seda nagu enda oma, paneb mind end ebamugavalt tundma. Aga ma tean, milline Niall olla võib, kui talle mingi mõte pähe tuleb – ta ei lase sellest kunagi lahti. Räägin talle siiski oma kahtlustest. „Lihtsalt... noh – mulle pole see puhkus, kui ma pean ikka poes käima ja süüa tegema ja maja koristama. Saad sa aru, mida ma silmas pean?“

Nialli õlad tõmbuvad pingesse ja ta hingab pettunult sisse. Pelgan, et ta saab mu peale pahaseks. Tunnen end oma tõrksuse tõttu halvasti, aga kui me tõesti läheme lõpuks perega puhkusele, sooviksin, et kõik saaksid seda nautida.

„Ma arvasin, et kokkamine on su kirg?“ ütleb Niall, toetudes tooli seljatoele.

„Ongi, aga mitte puhkuse ajal.“

Valitseb piinlik vaikus. Kavatsen selle just katkestada, kui Niall suu lahti teeb.

„Okei, aga kui ma luban, et mingit toiduvalmistamist ega koristamist ei tule. Sööme igal õhtul väljas mõnes uhkes restoranis. Nõus?“ Ta pöördub minu poole ja kergitab oma tumedat kulmukaart.

Naeratan ja minus hakkab võimust võtma väike rõõmus erutus. Me pole umbes kümme aastat korralikul perepuhkusel käinud. Viimane kord oli siis, kui Connor oli alles väike, ja see oli täielik katastroof. Teisel päeval jäi ta haigeks ja ma passisin kogu nädala hotellis tema eest hoolitsedes. „Millal sa mõtlesid minna?“ küsin. „Juulis või augustis?“

„Kuidas oleks aprillis?“ küsib ta vastu.

„Ohoo, okei. See on juba kahe kuu pärast.“

„Ma tean, aga see külm ilm ajab mind hulluks. Peaksime välismaale minema, kuskile, kus on päikest. Kas lastel pole mitte sel ajal lihavõttevaheaeg?“

Mu süda hüppab rõõmust, mõeldes soojale maale sõidust. Olin juba vaimusilmas kujutanud ette vahetust Suurbritannias. Oleksin ma teadnud, et ta räägib puhkusest piiri taga, oleksin algusest peale veidi entusiastlikum olnud. „On sul midagi kindlat mõttes?“

„Kuidas oleks Itaalia?“ pakub ta.

„See kõlab imeliselt.“ Pilt kerkib silme ette – sidrunisalud, maa- ja Toscana või siis korter vaatega merele.

Niall naeratab. „Kõlab küll, tõepoolest. Võta lastetoast tool ja vaatame mõned saadaolevad kohad üle.“

Teen, nagu ta soovitab, ja varsti kerime kodulehte läbi. Kahjuks on enamik meile meeldivatest majadest juba broneeritud. Mu arust pole see eriti üllatav. Lõppude lõpuks üritame ju broneerida üheks

kõige populaarsemaks perioodiks aastas. Kõik, mis veel saadaval, on ebameeldivad kohad, kus ei tahaks poolt päevagi veeta, kahest nädalast rääkimata.

„Kas on veel mõni koduvahetuse lehekülg olemas?“ küsin. „Või peaksime mõnda teist riiki vaatama. Usun, et Küprosel peaks aprillis üsna soe olema, Sal on seal mõned korrad käinud.“

„Oota, mis see on?“ Niall klikib lootelul ja meile avaneb jalustrabav pilt türkiissinise basseiniga valgest kaasaegsest villast ereda suvetaeva all. Aiamööbel on moodne ja tundub väga kallis. Kõik paistab olevat laitmatus korras.

„See on oivaline.“ Ma ohkan. „Aga ma ei usu, et nad tahaksid *meiega* vahetada. Ma ju tean, et meie maja on armas, aga see pole samast liigast. Tegelikult täitsa teises äärmuses.“

„Selles ju asi ongi,“ ütleb Niall. „Milleks peaks millegi samsuguse vastu vahetama? Nad saavad mõnusa maamaja Dorsetis. Meie saame päikeselise villa Amalfi rannikul.“

„Arvad sa?“ Ma pole kindel, et villa omanikud sellega lepivad. „Kas see on meie kuupäevadeks saadaval?“

„Jep.“

„Kes selle omanikud on?“ küsin. „On seal öeldud, kellega me vahetama peaksime?“

„Oota.“ Niall klikib rubriigil „Meist“.

Loeme koos, mida nad on kirjutanud. Info kohaselt on Amber ja Renzo Mason Briti kodanikud, kes on aastaid Itaalias Maioris elanud. Neil on kaks last ja nad otsivad kahenädalaseks puhkuseks kohta maapiirkonnas.

„Kas registreerin meie maja ära ja võtan nendega ühendust?“ küsib Niall.

Mu südamesse hüilib ootusärevus. „Okei, teeme nii.“

Ma poleks sada aastat arvanud, et perekond Mason nõustub vahetama oma villa meie pisikese maja vastu – vanamoeline, nagu ta on. Kui nad siiski huvi üles näitavad, paneme vahetuse lukku, et nad ei saaks meelt muuta.

Kaks tundi hiljem on kõik kokku lepitud.

Nüüd jääb üle vaid lennupiletid broneerida ja olemegi minekuks valmis.

Ma ei jõua ära oodata.

KAKS

BETH

Seisan magamistoas, vaatan totaalset segadust ja püüan mitte paanikasse sattuda. Loomulikult ootan pikisilmi meie eesseisvat puhkust Itaalias, aga ma olin juba unustanud, kui stressi tekitav on pakkimine. Eriti kuna me ei saa maha jätta segamini maja – mitte koduvahetuse puhul, mille kasuks oleme otsustanud. Maja peab jääma maha piinlikult puhtana. Noh, vähemalt nii puhtana, kui kolmesaja-aastast maamaja üldse ette võib kujutada.

Saatsin Masonitele hunniku fotosid meie kodust, nii et nad peaksid olema täiesti teadlikud kõigest, mis neid ees ootab. Amber Mason ütles, et see tundub taevalik – täpselt nagu ta oli ette kujutanud –, aga ma ikka muretsen, mida nad arvavad siis, kui ükskord päriselt kohal on. Äkki nad tunnevad end petetuna? Meie maja ei ole just väga ruumikas. Nende majas on seevastu avarad õhurikkad toad ja neli magamistuba meie kahe vastu. Meil on ka Nialli kabinet, aga selle paneme lukku ja see kauba hulka ei kuulu. Meie pojad Connor ja Liam jagavad praegu ühte tuba. Meil on juba ammu plaan ehitada aeda kontorihoone, nii et saaksime kolmanda magamistoa ka uuesti kasutusele võtta, aga Niallile on mõte ehitusmeestest vastumeelne, sest nad segavad tema töötamist. Igatähes on see plaan nuginii tulevikumuusika, praegu on meil kaks magamistuba ja kogu lugu.